

ADVENT 2018 WAAR JE HET NIET VERWACHT...

In de woestijn

DATUM	8 & 9 december 2018 2 ^e weekend advent
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Baruch 5,1-9
EVANGELIE	Lucas 3, 1-6

OVERWEGING

Blijde boodschappen vandaag in het tweede weekend van de advent. Ze ons willen raken, meenemen. Blijde boodschappen en ze komen uit de woestijn... letterlijk en figuurlijk.

“Jeruzalem” roept Baruch, “leg het gewaad van je verdriet en je lijden af en hul je voorgoed in de waardigheid van Gods majesteit. Sla de mantel van Gods gerechtigheid om.

Richt je op Jeruzalem, ga op de berg staan, op de berg, dan heb je uitzicht. Richt je blik naar het Oosten en zie: je kinderen, die je kwijt was, ze komen terug”. De profeet ziet ze al en neemt zijn volk mee.. En Johannes de Doper in het evangelie: “ Al wat leeft zal zien hoe God redding brengt”.

Zo wil de kerk in de Advent ons meenemen in verwachting, in hoop, Kerstmis tegemoet.

Johannes ziet het licht in de verte, maar het is er nog niet. Hij zit de woestijn. Geen veilig huis, vrijwel niets te eten, schamele kleding, geen tempel. Van diegenen, die kunnen zorgen dat hij wat meer geharnast in het leven kan staan, voor voedsel en huis, heeft hij afstand genomen. Ze zijn er wel. Hij is er van alle kanten door omringd: de machthebbers, de keizer in Rome, de plaatselijke zetbazen, de religieuze leiders. Aan alle kanten is Johannes door de machten omgeven, maar voor hem is dat geen leven. Jeruzalem is geen stad van vrede, zijn land, Israël, geen land van belofte. De zoon van de hogepriester in Jeruzalem, is afgedaald in de woestijn. De woestijn van dit- is- geen-leven is letterlijk geworden. Hier zit hij. Veel heeft hij losgelaten, maar niet de hoop, het visioen.

In de woestijn zijn de woorden van Jesaja zijn helemaal bij hem binnen gekomen. Luidt klinkt een stem in de woestijn, Maak de weg van de Heer gereed. Al wat leeft zal zien hoe God redding brengt. Hij is daar in de woestijn, roept ook zijn volk om zijn tot inkeer te komen, om haar zonden, de kloven en de kromme kronkelige wegen, die er tussen hen zijn ons te erkennen. Hij roept hij het volk op te knielen, in het water af te dalen, ondergedompeld te worden in opnieuw te beginnen Gods redding te tegemoet.

Wat heeft deze oproep met ons te maken? Komen deze woorden bij ons binnen? Ken je de woestijn? Of is dat Verweggistan? Dat de bodem onder je voeten is weggezakt? Uitgeput? Opgebrand? Ben je daar wel eens geweest? Wellicht ken de angst om daar te belanden? Klamp je aan alles vast om dat te voorkomen, om niet vallen? Johannes nodigt ons uit om bij hem te komen. De woestijn in je leven aan te kijken. De kloven die er zijn in jezelf, de wegen tussen jou en de mensen in je omgeving die zijn geblokkeerd. Misschien ook het contact met jezelf? Er is moed en geloof voor nodig om in de woestijn te verblijven en wat krom in is je leven aan te kijken en het uit te houden. Zonder meteen een oplossing te verwachten, te eisen...

Ik vertel uit wat verhalen uit de woestijn. Verhalen van woestijn, die onverwacht toch hoop en licht geven...

Woensdag 28 november sprak in de Oosterkerk hier vlakbij de Syrische Dema. Ze woonde in de burgeroorlog in Homs, huis bij pater Frans van der Lugt. Ze vertelde hoe pater Frans in dat wespennest van tegen elkaar strijdende hordes bleef zorgen voor eten en veilige plek voor moslims en christenen, hoe ze samen in de moestuin werkten voor een beetje eten. Pater van der Lugt bleef op zijn plek, toen zij kon vluchten. "Jij moet gaan, ik blijf". Pater Frans van der Lugt was er niet meer, maar zijn milde lach – had zich gepland op het lieve gezicht van Dewa. Daar in de Oosterkerk was onverwacht ook een broer van Frans van der Lugt aanwezig. Hij vertelde zonder wrok, zonder boosheid. De kogels die zijn broer hadden getroffen, beschouwde hij als genadekogels. Als zijn broer niet getroffen was, zou hij aan een martelende hongerdood zijn gestorven...Meer dan verdrietig, was hij trots en blij met zijn broer. Verhaal uit de woestijn een verhaal van licht.

Wat dichter bij. Een paar jaar geleden kreeg ik een mailtje waarin Klaas zich afmeldde voor een cursus, die ik gaf. Klaas wilde in de kerk worden opgenomen:

"Beste Hans,

Op 7 december ben ik verhinderd, aangezien ik nu in hechtenis zit"

Ik mailde terug dat ik schrok.

Een paar uur later, komt er tweede mail:

"Oeps, sorry, Hans, die verzond ik per ongeluk! Sorry daarvoor. Ik was nog aan het nadenken. Ik zit niet echt in hechtenis, maar in de High Intensive Care van Dimence.

Maar het voelt soms wel alsof ik gevangen zit. Dat komt doordat ik last heb van psychoses. En dan doe je soms aparte dingen. Ik kan me zo voorstellen dat je hiervan schrikt, maar het is ok hier. Er word goed voor me gezorgd en ik krijg goede medicijnen. Daarmee kan ik weer functioneren, zonder al te veel onrust. Vanavond komt mijn geliefde op bezoek. Daar heb ik heel veel zin in.

Hou je taai, beste Hans. Verhaal uit de woestijn, een verhaal van licht, blijde boodschap.

Luisteren we nog eens naar het evangelie:

Luid klinkt een stem in de woestijn:

Maakt de weg van de Heer gereed,

Maak recht zijn paden,

Iedereen kloof zal worden gedicht,

Elke berg en heuvel geslecht, zal zien hoe

Kromme wegen recht gemaakt,

Hobbelige wegen geëffend;

En al wat leeft zal zien hoe God redding brengt.